

מגילת הבניין 3

כי מיני הודו ועד כוש
מלך אותו המלך בוש,
ולא היה במלוא תבל
מוֹנֶרֶךְ כמוהו להלל.

אתון אילי עשוי בלי חת,
ואין כמוהו דיפלומט,
מיד לובש את המיטב
שבמבחר מְחַלְצוֹתיו:
עניבת פסים נוצצת
בחולצה עם נקודות,
על שכמו צעיף משבצת,
וְלָרְגְלֵיו - אנפילאות.
ותוך יום, אולי פחות,
הוא ממריא באווירון
(במחלקת מזוודות
מסיבות של חיסכון).

כבר למחרת מופיע
בארמון המלך בוש,
מבטו העז מביע
עד כמה האיש נחוש.
את מאבטחי השטח
הוא חולף בסערה
ומגיע עד הפתח
ונתקל במזכירה...

מזכירה - זהב פרוויים,
לא תמצא כזאת בטבע,
מן הראש עד הרגליים
סיליקון טרי וצבע.
ולוחשת היא במתק:
שב קמעה אדון אתון,
עד שיתפנה המלך,
הסתכל נא בעיתון.
אך אפילו למצמץ
הדיקן אינו חפץ,
פן יחמיץ הוא את הנוף
שנשקף מן המחשוף.

רק כשהריבה ניגשת
לפדר את הפנים,
מבטו התש פוגש את
ערימת העיתונים,
ופתאום אל מול עיניו,
ביומון שלפניו,

בטכניון ישנו בניין,
בניין למדעי מחשב,
שכל יושביו פסקו מזמן
שאין כמוהו מלבב,
נאה ורם, כמעט מושלם,
אך כדרכו של העולם -
התחזוקה אינה זולה,
והיא עולה, והיא עולה...
והמימון כמעט אזל,
שכן הכסף שמוקצב
אינו מספיק, בדרך כלל,
גם לתחזוק שריון של צב.

ובראשו של הבניין
עומד מנהיג, כלומר דיקן,
ששמו בעם אילי אתון,
אדם יקר, פשוט גאון,
אשר מיטב כישרונותיו
מופנים כעת לחיסכון,
וכל הזמן הוא מתאמץ
רק לחסוך ולקמץ,
עוד לצמצם ולקצץ,
ואין רואים כלל את הקץ.

זועק העם לרחמים:
הוי עד מתי הצמצומים?
הבאנו מן הבית עט,
ישבנו על כיסא יחדיו,
ואת ניר הטואלט
ניצלנו כבר משני צדדיו.
כבר אי-אפשר לסבול יותר,
צריך למצוא פתרון אחר!

או-אז מוחו של מר אתון
ניצת ברמץ רעיון:
לפנות למלך הגדול,
המלך בוש הכל-יכול,
ובתמורה לערבביות,
ומענק ושאר זכויות,
לתת לו דוקטורט כבוד
במדעי מחשב, ועוד
עמדת משקיף במועצה
ותלוש לסנדביץ' עם ביצה,

אל תדאג, השיבה חווה,
החיים הם כמו גויאבה,
יודית אירגנה קומבינה
עם הכסף שהלבינה
וטייס חברת ארקיע
שהבטיח להסיע
בתמורה לאיזה חדר
עם בריח על הדלת
רק למשך הסמסטר
בשבילו ולדיילת.

מה נאמר שלא נגזים?
זה היה מבצע מדהים!
תוך שעה או שעתיים
כבר היו הן בשמיים
ומיד עם אור ראשון
התפרצו אל ארמון.
עם מאבטחי השטח
הן סידרו תיעניינים
ולמזכירה בפתח
פוצצו תיבלונים.
את המלך בוש החתימו
על הסכום אשר הסכימו,
ובשאר הזמן השלימו
מתנות בקניונים.

וכששבו לבניין
עם ערביות וצ'ק שמנמן,
חלק להן אילי אתון
תשבחות במלוא גרון:
יפה עשיתן גבירותי,
אסיר תודה אני בלי די,
אבל נודע לי רק עכשיו
ששליחותכן הייתה לשווא
כי הסמכות העליונה -
הועדה המכינה -
פשוט איננה מסכימה
לתת גושפנקה לתרומה,
כי התורם אמנם חביב,
ויש לו אימפקט עולמי,
ואף ידוע שאביו
יוריש לו הון בנפט גולמי,
אך אין למלך כלל וכלל,
אף לא קמצוץ או שמץ בדל
של מאמר ז'ורנאל!

ברוב טקס ורוב הוד
בוש ניצב מול הקהל,
מקבל מינוי כבוד
של פרופסור לחשמל!
ונואם דברים של בלע -
כל מילה קשה כסלע:
מדעי מחשב הם פשע,
טרוריזם, ציר הרשע,
יש לרדוף ויש לפגוע,
להרוג וגם לפצוע,
כי ברור שהדיקן
הוא חבר בטליבאן!

אז אילי, טיפה לחוץ,
חיש מהר יצא בחוץ,
ונמלט בעור שיניו
לבניין אשר אהב.
הוא קיבץ את כל הסגל,
כל טכנאי ומזכירה,
את כולם קרא לדגל
בקומה העליונה:
חושו חושו, התכנסו,
נתבצר יחדיו בשבע
רק עם מכונת אספרסו
שם ביחד נתיישיבה
ונוציאה את ימינו
בוויכוח ונאום
עד אשר יבוא קיצנו
מרעב או שעמום.

אז רעם קולה של חווה:
איזה שבע, מה זה שבע!
בקומה הגריאטרית
לא אשרוד דקה ורבע,
בואו בואו התקבצנה
גם אנינה גם שושנה,
אסתי והדס ויאנה,
נו, תזיזו כבר תיתחת,
לא נשקוט ולא ננוח,
חיש מהר נוציא משלחת
אל המלך הזחוח!

אי אפשר, זעק אילי,
הקופה ריקה מידי!